

# De rode draad van Jos van Rey

Wanhopige stemmingmakerij. Veel verder komt justitie niet in de corruptiezaak tegen politicus Jos van Rey en projectontwikkelaar Piet van Pol, zo stellen hun raadslieden.

DOOR HANS GOOSSEN EN THEO SNIEKERS

Bij gebrek aan harde feiten grijpt het Openbaar Ministerie naar beeldvorming. Van een bevlogen wethouder die zijn stad op de kaart zet, wordt zo een corruptie politicus gemaakt. Ook krijgt de oprechte vriendschap tussen twee mannen die zelfs samen naar de Efteling gaan door toedoen van justitie een kwalijk luchtje. „Piet van Pol strikt al meer dan 25 jaar de stropdas van Jos van Rey”, vertelde Gitte Stevens gisteren in haar pleidooi voor het Haagse gerechtshof.

Volgens de raadvrouw van Van Rey schiet het OM „uit alle kanonnen tegelijk in de hoop nog iets te raken.” Haar collega Peer Szymkowiak had het namens Van Pol over „wanhopig vastgrijpen aan de laatste strohalm.”

Het tweetal wil dan ook vrijspraak op alle fronten. Omgekocht is er niet, bepleitte Szymkowiak. En als er al sprake is van giften passen die binnen de vriendschap. Zijn cliënt is nu eenmaal „een onbaatzuchtig, joviaal en vrijgevig man”, die niet op een cent meer of minder hoeft te kijken. „Cliënt genoot ervan om zich te omringen met vrienden en hun deel te maken van zijn luxe en vrijgevigheid. Dat past wellicht niet bij een geslepen zakenman, maar wel bij Piet van Pol.” Hij heeft het geld niet uitgegeven om Jos van Rey en diens voormalige collega-wethouder Tilman Schreurs voor zijn zakelijke karretje te spannen. „Voor een veroordeling moet bewezen worden dat Van Pol het oogmerk daartoe had. Dat bewijs is er niet, net zo goed als er geen flinter bewijs is voor de stelling dat Van

Rey en Schreurs mijn cliënt hebben begunstigd”, zei Szymkowiak gistermiddag.

weerder op de dag probeerde ook Stevens het verwijt van corruptie van tafel te vegen. De vele tinten grijs die de rechtbank Rotterdam vorig jaar nog zag in de zaak rond Van Rey vallen volgens haar terug te brengen tot een rode draad. Die van de bevlogen politicus die het beste voor had met de stad Roermond en zijn voormalige politieke partij VVD. Een politicus die de beste burgemeester voor zijn stad wilde en daarom sollicitanten ‘coachte’. Een politicus die om de juiste redenen donaties van ondernemers voor de verkiezingskas van diezelfde VVD vroeg. En een politicus die mensen die niet konden gaan stemmen of hun stempas kwijt waren te hulp schoot. Maar absoluut niet de omkoopbare, zijn ambtsgeheim schendende, met volmachten knoeiende en witwassende politicus die het OM van Van Rey maakt. „Er is geen corruptie geweest, er heeft geen zelfverrijking plaatsgevonden”, stelde Stevens met klem. Als Van Rey al wettelijke grenzen heeft overschreden bij het bewaken van zijn ambtsgeheim zou daar hooguit een schuldigverklaring zonder straf op mogen volgen. „Die regels zijn achterhaald door de geldende praktijk.”